

rară, cimentată cu argumentele genului, îmbrăcată (și totodată dezbrăcată) atât cât trebuie. Există o mică undă de poezie, un umor discret (uneori prea discret) — câteva cuplete ingenioase („Culegătoarele de impresii”), încercări de a se adopta „versuri culte” la revistă (*Artiștii de Șt. O. Iosif*) etc. etc., toate alcătuind un cocteil bine gândit. Harry Eliad care a vădit „mână bună” în coordonatele genului, a condus ingenios și acest spectacol, desfășurând multiple și diverse procedee estradistice, unele originale, altele clasice, dar de bun și sigur efect la public. Există și inspirate melodii (H. Schwartzman, Eugen Koffler, Robert Flavian — unele șlagăre în perspectivă ca „Mendele” de Aurel Giroveanu). Folosind fastul de carton și paiele al revistei, feeria cu scânteii și umbre (din păcate fantezia a capotat în scena „Coniacul se dezlănțuie”), Puiu Ganea a construit un decor (și inspirate costume) în al cărui cadru Sandu Feyer a făcut „salon de dans” învățând un grup de tineri să danseze (unii au reușit) și ceea ce e mai important a înscenat cu destulă fantezie unele momente coregrafice. Două „veterane” ale dansului comic (Rudi Friedman și Sofia Simionescu) știu să obțină aplauze cu variantele aceluiași dans.

În sfârșit, dar nu în cele din urmă, se cuvine menționat aportul unor buni actori comici: Samuel Fischler (atât în compoziție discretă, cât și în cupletul gras), Mano Rippel (cu aplomb, discret în abordarea replicii comice), Nușa Grupp Stoian (cu o vervă îndrăcită și cu strașnic temperament scenic), alături de Sonia Gurman, Leonie Waldman-Eliad (multiplu înzestrată, cîntăreață și discretă interpretă lirică), Carol Marcovici, Mihaela Kreutzer și tânărul recrut în ale teatrului, Albert Kitzl, al cărui debut este — nu doar pentru că așa se spune — promițător.

A. P.

Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași CONVERTIREA CĂPITA- NULUI BRASSBOUND

de G. B. Shaw

Formidabilul succes de public al lui Shaw pe scenele noastre (*Femeia cu bani* — 500 reprezentații, sau felul cum „a prins” *Prima piesă a lui Fanny*) nu e e întotdeauna în raport direct proporțional cu valoarea intrinsecă a operelor selecționate. *Căruța cu mere*, *Înapoi la Matusalem* sau *Cei șase din Calais* nu s-au jucat încă, în schimb opere considerate de specialiști la periferia galaxiei lui

Virgil Costin și Carmen Barbu

G. B. Shaw, strălucește neașteptat pe firmamentul nostru teatral. Probabil că un succes asemănător va cunoaște și spectacolul *Paquito cel negru*, cum în mod atractiv și publicitar e intitulată pe scena Naționalului ieșean *Convertirea căpitanului Brassbound* — una din mai puțin cunoscutele piese pentru puritani. Nu e un mare text de Shaw, încărcătura lui ideatică e mai ușoară, cea ideologică și mai puțină (dacă în 1909 G. K. Chesterton se îndoaia de valabilitatea punctului de vedere filozofic expus de aristocratica Lady Cicely, cu privire la oportunitatea răzbunării justițiare a Căpitanului Brassbound), dar e neîn-doișor un text de maximă teatralitate. Deși e scrisă în ajunul secolului nostru (1899), piesa pare o parodie a filmelor de aventuri din seria Șeicului Alb; aduce în scenă cu o frenezie a exoticiului un țărm din Maroc, urmărit în munții Atlas, bande de beduini, o răpire diplomatică, un sultan, un șeic, un caduș și pe deasupra echipajul unui crucișător american care patrulează în Mediterana (...încă de pe atunci)... După cum vedem piesa se pretează agendei politice internaționale din 1970; dar în spectacolul grav, de o obositoare corectitudine construit de regizoarea Marietta Sadova, nu transpar desigur, aluziile „la zi”, ceea ce nu poate constitui motiv de imputare, dar din păcate nu se coagulează în scenă nici hazul fluid al situațiilor, nici tenta ironică, causticitatea autorului care nu se dezminte nici aici, și atacă malițios câteva instituții respectabile; în cazul de față, justiția britanică, misionarismul etc. De-concertează și finalul sentimental, melodramatic, știut fiind câtă oroare avea Shaw de sentimentalism, dar dacă așa au simțit protagoniștii... Dezamăgește și decorul foarte tradițional, semnat de Mihai Tofan, cu o mare albastră alcătuită din valuri de celofan unduitoare...

O distribuție omogenă traduce cu maximă corectitudine munca pedagogică a regiei, asigură acuratețea montării, dar nu explică lipsa ei de strălucire și de ritm. Teofil Vîlcu, acest actor de cursă lungă al Naționalului ieșean, compune în linii de forță un Brassbound întunecat, un paria răzvrătit, pătruns de nobile aventuri romantice ce se consumă în mod ridicol — așa cum a dorit autorul; Ion Lascăr aduce cu eleganță gravitatea sobră a misiona-

rului scoțian ; Saul Taișler într-o compoziție de ținută desenează portretul inocent al gentlemanului deopotrivă judecător și brigand, iar Carmen Barbu în unicul și fascinantul rol feminin al piesei atinge doar din cînd în cînd făptura personajului. În compozițiile episodice o culoare deosebită capătă personajul Drinkwater în desenul viu și pitoresc realizat de Virgiliu Costin, secondat cu statornicie și exersat haz succulent de George Macovei. În figurația numeroasă s-au remarcat veteranul Constantin Sava și tinărul actor consacrat pe alte scene, Papil Panduru.

M. I.

TEATRUL DE STAT

DIN

BAIA MARE

Bunul renume pe care și l-a atras de la o vreme sirguinciosul colectiv al Teatrului Dramatic din Baia Mare nu era lipsit, din partea unora, de o nuanță de condescendență. Meritele sale erau acceptate ca atare, doar prin raportare — explicită sau nu — la posibilitățile restrinse ale unei trupe dintr-o provincie îndepărtată, unde, cum bine se știe, se angajează, în general, numai actorii care n-au găsit locuri prin preajma Capitalei, și unde vin să colaboreze numai regizorii mai rar solicitați. O asemenea trupă își îngăduie de obicei ambiții modeste, iar dacă le și acoperă la un nivel mediu de profesionalitate, toată lumea e mulțumită.

Cum farmecul și consistența vieții teatrale se compun însă mai degrabă din excepții, decît din cazuri regulate, și cum prejudecăți de felul celor de mai sus se dovedesc — din fericire — numai arareori îndreptățite, am avut agreabila surpriză de a descoperi, pe scena băimăreană, un loc unde se face teatru adevărat, în numele unui ideal artistic su-

Sus : Vasile Prisăcaru, Sandu Popa și Larisa Stase Mureșan în „Lovitura” de Sergiu Fărcășan.

Mijloc : Vasile Prisăcaru și Olga Sirbul în „Clipe de viață” de W. Saroyan.

Jos : Olga Sirbul și Cazimir Tănase în „In amurg” de G. Hauptmann.